

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo Datum 27. 5. 2011

Skupina divadla MDB **Vaše jméno** Dorota Lichvárová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 23 (r. 1988) **Pohlaví** Žena

Studium uměnovědy **Povolání** student

Poznámky

- není abonent

- v MDB poprvé na základní škole (druhý stupeň)

Přepis rozhovoru

Když jdeš do divadla, jak se těšíš na další představení, připravuješ se nějak, když máš volný čas, chystáš si nějaké oblečení nebo něco takového?

Ano připravuju se, nejlépe se tak několik hodin předem, dle počasí se rozhodnu, co si vezmu, pak si vynahradím nějaký čas, abych se najedla, abych se dala do pořádku. Většinou to sice vyjde tak, že mám třeba školu nebo tak, takže musím jít ze školy, jakože dřív, a vlastně jinak to vyjde, že se mi ten můj čas zkrátí, že si třeba na to vynahradím třeba hodinu, dvě, ale nakonec mi z toho vznikne jako hodina a hodina, jako půl hodiny. Takže snažím se jako, ale nakonec to vyjde úplně jinak, je to takové narychlo.

A například sháníš si někdy nějakou předlohu k tomu představení, na které jdeš?

No, většinou se třeba jenom kouknu na internet, jestli jsou tam nějaké informace, ale jinak, nějak že bych se nějak speciálně připravovala, tak to ne.

A když si vybíráš nějaký představení, tak podle čeho si to vybíráš?

No většinou podle toho jestli mě na něj někdo pozve, třeba jako kámoška řekne, jestli bych náhodou s ní nešla na nějaké představení, anebo se mi třeba líbí námět nebo prostě mě to něčím nadchne, čímkoli, ať už když tam bude někdo hrát nebo námětem nebo...

Takže se rozhoduješ podle toho, když víš, že tam má být například Antalová, tak jdeš na ni anebo právě že nejdeš?

No třeba, někdy i takhle, jakože mám třeba vynahrazeno někdy, ale spíš je to většinou podle toho, že nechci chodit sama do divadla, takže to většinou podle toho, když chce nějaká kamarádka, nebo prostě když chce někdo jít, tak mě třeba pozvou.

A iniciují to ti kamarádi?

Spíše ano, spíše ano.

A máš nějaké i preference co se týká těch herců anebo?

To nemám, spíš nemám, protože potom slyším, že jeden herec hraje jako...ono to záleží, že může tu jednu danou roli hrát svým vlastním způsobem a zrovna ten způsob tam do toho sedí a nemusí to být třeba známej herec, může to být třeba až třetí prostě nějaká alternace a může to být nejlepší. Takže já jsem v tom taková, jakože ne Antalová, tak prostě ta je nejlepší Mary Poppins a tím to prostě hasne a na ostatní se nechci ani kouknout jo prostě, ale potom je to třeba naopak, takže v tomhle nemám žádné preference. Když jako podle herců, tak spíš jako, že je chci vidět, jakože mám třeba ho ráda, ale ne že jako jenom kvůli tomu.

A například všimneš si někdy, kdo to režíroval, kdo tomu dělal scénu, anebo takové věci tě zajímají?

No režisér jo, ale co se týče scénografie nebo kolem toho, spíše ne, že se v tom jako divadelním jakože takhle se moc nevyžívám. Jako třeba co se týče filmu, tak to se zase všímám, ale co se týče divadla, tak jenom co se týče herců a režiséra, ale jinak ne, popřípadě choreografie no.

A máš například z režisérů někoho, koho bys tam tak upřednostnila?

Zrovna v divadle nemám nic.

A teda, když se tak chystáš do toho divadla, tak co to pro tebe znamená, to, že tam nakonec jdeš? Co ti to poskytuje?

No (smích). Znamená to, že se jednou za čas můžu dát do gala, aby jako, protože normálně člověk nechodí jako v nějakých pěkných věcech, takže zrovna do toho divadla si to může vzít, takže se to tam hodí a že to je, prostě není to nic jako extra, ale že se to tam prostě hodí, že to k tomu pasuje. Záleží teda do jakého zase divadla nebo jakože, co je třeba HaDivadlo, že se člověk nemusí zase připravovat určitým způsobem, zatímco kdyby šel do Národního, tak se zase musí více připravovat, no a je to takové, no prostě člověk může dát do pěkného no.

Tak tu společenskou funkci to má splňovat no. A například oddýchneš si tam někdy anebo to bereš?

No ono to záleží asi na typu jako hry. Když je to nějaká komedie nebo prostě rodinný muzikál, takže jako tam člověk může vypnout. Tak má to samozřejmě nějaký podtext, jako vždycky má něco, ale u komedií to si jako člověk odpočine, zase jako kdybych se chtěla více rozebírat, tak to bych si vybrala nějaké drama, to bych si asi neodpočinula, ale co se týče těch komedií, tak to ano. I muzikály teda samozřejmě, teda pro mě určitě. (smích)

A vybíráš si někdy podle toho, co ti ta kamarádka poví, že jestli je to na hudební scéně anebo na činohře, na co máš zrovna chuť, když si chceš odpočinout, takže na to půjdeš, když to bude něco lehčího a když ne tak?

No, když mi řekne, že je to prostě muzikál nebo je to komedie prostě nějaká, tak to si řeknu jo, že by to bylo jako fajn, kdyby to bylo třeba něco těžšího, tak člověk se na to musí v ten den se na to připravit, že to bude něco těžšího, že si to...jako že si tu hru chce fakt vstřebat a ne tam jako jenom duchem nepřítomno. Takže určitě si vybírám podle toho, když mi řeknou, jaký typ to je a tak jdu většinou do těch oddechových. (smích)

A když si například vybereš něco oddechového, ať už je to například z muzikálu, tak jak...co si tam všímáš, jestli si tam něco všímáš? Jestli tě tam něco zaujme?

No tak hlavně co se týče těch muzikálů, tak to jsou pak ty písně a choreografie, jak se tanečníci pohybují, a hlavně scénografie, že ani ne tak do toho příběhu, ale spíš jako co člověk vidí a jestli je to tak uspořádáno, že prostě člověk neodbíhá prostě, že stačí všechno sledovat, nic se nepřebíjí a prostě asi tímhle způsobem. Jako nehrabu se moc v tom ději nebo nějakém tom kontextu, spíš to co právě vidím, jak se hýbou kostýmy a scénografie a vlastně tak.

A například když jdeš, rozlišuješ i jestli je to světový anebo český muzikál anebo je to původní?

Vůbec to nijak nerozlišuju, nijak, jako že bych to nějak vnímala, spíš jako jdu...jako když je to třeba nějaké světové zpracované jako v českém podání tak jako jenom tak, když jsem třeba viděla ten originál, tak to tak jako trochu srovnávám, jak si to člověk představí na tom světovém poli, jak to vypadá a jak to tam vypadá na tom malém rybníčku, ale nějak jako že bych to nějak moc extra tak to ne.

A co například, jaký si viděla na porovnání?

Na porovnání, no co se týče muzikálu, tak nedávno jsem pracovala, jakože v „Mary Poppins“, ale neviděla jsem bohužel originál, ale teď si nemůžu za boha vzpomenout, co jsem viděla, co bych mohla porovnávat, jakože tak. To možná když jsou televizní inscenace, protože tam se to dá někdy porovnávat, ale jinak teďkom nevím, na čem jsem byla, co by se dalo ze světového...

Například „Chicago“ tam bylo?

Jo, ale to jsem bohužel neviděla, takže, to jsem jenom slyšela, jaké to může být, ale bohužel jsem to neviděla. (smích)

A co jsi tak zvyklá si všímat v MDB při činohře?

Při činohře, no, ono to taky jako záleží, kde člověk sedí. Jednou jsem seděla vlastně úplně jako kdyby vepředu, takže ti herci hráli jako kdyby přímo pro mě, jakože jsem přímo viděla do jejich tváří, jako člověk má strašně blízkej ten kontakt, tam na té muzikálové scéně to člověk ani jako nemůže mít, to jako prostě není to ono, protože tam je důležité na tom muzikálu sedět vzadu, aby to člověk odchytil celou tu scénu. Kdyžto na té činohře, tak člověk vidí fakt dobře vyloženě těch tváří, kdežto když sedí vzadu nebo na balkoně, tak to zas tak jako moc nevidí, jakože tam je to mnohem lepší být blíž těm hercům a někdy je zajímavé sledovat v jejich tvářích, když se jim třeba něco nepodaří, tak jak se zatváří, že jako z té velké dálky to třeba tak nejde poznat, ale jakože z té bližší to člověk pozná, že asi se něco děje, takže tam si všímám, jak ti herci jako jak vlastně pracují s tím, když se jim třeba něco nepodaří (smích), ne že bych chtěla být škodolibá, ale mě to takhle zajímavé jako sledovat, jak se zachovají v té dané situaci a jestli to člověk jakoby pozná, že to třeba hrané, nebo že to tam patří, ale to se třeba dá porovnávat, když to člověk vidí několikrát, potom to člověk zná. Ale tam mě baví, jakože sledovat, jako když se člověk vyloženě dívá na ty herce, tak jako (smích), jako jak s tím pracují no, takže tam se to líp dá poznat no.

A tam taky neřešíš, jestli je to světová anebo?

Ne, tam taky ne, tam taky vůbec ne.

A teda ty nejsi abonentka?

Ne, nejsem.

A když máš kartičku se slevou, tak asi to nějak neřešíš ty lísky myslím po té finanční stránce?

No to vůbec neřeším, já jsem vlastně měla možnost pracovat, nebo mám ještě možná do budoucna bude možnost pracovat v Městském divadle Brno, takže i kdybych neměla lístky, takže by se to dalo nějak, jelikož jsem tam pracovala, takže si myslím, že už mě tam tak všichni znají takže není problém, jakože zrovna tady v tomhle, spíš to člověk jakože...mám takový pocit, že jako někdy ty volné

vstupenky a tak vychází na lidi, co jakože si moc nedokážou to si toho užít nebo tak, že třeba co se týče mě většinou nemám tolik času, abych to mohla navštěvovat nebo nejsem do toho zase takovej maniak, abych tam každou chvíli byla a viděla všechno, nebo abych to potřebovala třeba ke studiu, protože jako zase u nás na oboru se zas tak moc neuznává, že zrovna Městské divadlo Brno, že tam jakože jdeme po jiných scénách...ale spíš to řeším jako co se týče kamarádky nebo co, když vím, že ona do toho jako, prostě financuje to tímhle tím způsobem anebo když jsem třeba vlastně tam, tak jakože se dívám, kolik lidí na co přichází. Kolik někteří lidé jsou do toho schopni, jakože dát, spíš jako že to pozoruju tímhle tím způsobem.

A všimla jsi si nějaké markantní ukazovatele?

No já jsem byla, strašně jsem byla překvapená, a to jako to mě hodně překvapilo, že vlastně na „Mary Poppins“ jsou každou chvíli obsazené, prostě to je vyprodané, a já to prostě nechápu (smích), že prostě může být takový muzikál, prostě pořád se mě ptají a pořád přidávají to představení prostě dokola. Furt je vlastně kamarádky mají problém tiskát lístky, je to prostě jako...fakt mě to překvapilo, že něco takového tady může být zrovna „Mary Poppins“. Jako viděla jsem to, ale prostě si myslím, že existují i jiné muzikály nebo prostě hry, na které by mohli lidé chodit. Takže u té „Mary Poppins“, jelikož jsem tam pracovala zrovna v tu dobu, tak jsem si to hodně všimla. A hlavně jsem si všimla, že hodně známých osobností jsem tam potkala, jako Filipa Renče, ale kterého jsem potom zjistila, že si pak vybíral do svého filmu, jakože herce z toho Městského divadla, co zrovna byli v té „Mary Poppins“, tak toho jsem si tam všimla, byl tam Suchý, pak ještě vím, že ještě pár osobností známých, jakože se tam dokonce přišli, jakože podívat.

A připisuješ to něčemu anebo?

Jako je pravda, že ta „Mary Poppins“ to je vlastně jeden z mála muzikálů, které se jako...Městské je snad šesté divadlo na světě, které to uvádí, nebo prostě vím, že to má nějakou, nevím jestli šesté páté, nebo jako že se to v České republice se to nikde jinde než na tom Městském nehraje, takže je to takové že prostě to, ale že by to bylo takhle jako do podvědomí zaryté, že „Mary“, to je prostě jediný muzikál, které se hraje v České republice v Brně, tak že na to musíme jít. Prostě nepřipadá mi to, že by to bylo takhle do podvědomí, ale asi se to dostává jinou trasou k těm lidem, že pak na to chodí. Ale je to pěkné, protože jelikož jsou tam různé trikové záběry, jak tam lítá Mary a jak vytahuje věci z té tašky a to, takže asi to možná táhne a je to vyloženě pro děti no. Takové dětsko-dospělé dalo by se říct, možná proto.

A teď taková trošku strukturální otázka. Vyhovují ti přestávky v MDB?

Ano, vyhovují, jsem docela ráda za ně. Nebyla jsem teda, abych...zažila jsem...jo a jo v pohodě jo. Vyhovují, myslím si, že jsou správně konfigurované, že jsou dávané. Jako je lepší, když to představení začíná dřív a když jsou pak třeba dlouhé představení třeba ta „Mary“ nebo něco takového, takže je dobré, když to začíná dřív to představení, pak je ta přestávka a pak aby to končilo v nějakou rozumnou dobu, aby se člověk mohl jako v pohodě odcházet. Než když se to pak dá na 19.30 a pak člověk odchází v jedenáct, že přece jen je člověk z toho dne takovej to, takže to by bylo lepší, když jsou nějaké dlouhé, tak to dát už jako normálně pravidelně od šesti a nedávat to v 19.30, i když je pravda, že prostě někteří dřív asi nemůžou, kvůli práci, takže by asi nemohli na tu šestou, ale...jinak přestávky mi vyhovují, jak jsou.

A například vyhovuje ti i bufet, anebo celkově ten prostor toho divadla, ať už hudební či činoherní scéna?

No hudební scéna, ta se mi líbí jak je to, jednak bufet nahoře jednak dole a vlastně i uprostřed je dalo by se říct ten bufet, co se týče záchodů, tak u nich je vždycky problém, tak jako to se nedá prostě nějak ovlivňovat, tam si myslím, že je dost, i když se tvoří obrovské řady a i ten prostor i ty šatny, to mi připadá jako příjemné prostředí, a na té činohře nevím proč, ale tak to nějak nesedí tam ten prostor jako předtím. Tam mi to připadá takové studené, takové nevím, jako špatně vyřešené, že ten bufet tam zalezlý a málo místa všude se mi zdá, ten vchod do těch záchodů je takovej jako velmi zajímavým způsobem, jako únikový východ takže tak jako tam se mi to trochu nezdá. Na té hudební scéně, tam je to jako mnohem lepší, tam ty sedačky různě jak jsou, že má člověk možnost si posedět. Je pravda, že ono je to větší, to hudební, že tam má jako pro více lidí, ale...nevím no, na té činohře, tam člověk, tam jsou prostě obyčejné židličky, je pravda, že jsou tam jako vyvěšené různé plakáty a upoutávky na ty hry, nevím, tam je to takové studené, nepříjemné.

A všímáš si někdy ty výstavy na té činoherní scéně nebo to neřešíš?

Připadá mi to, jako když se tam jednou projdu, tak pak už se na to nemusím podruhé dívat, tam je to pořád stejné. Maximálně, když se udělá nějaké nová hra, že to tam přibude, ale povětšinou se mi to zdá úplně stejné no.

A co říkáš na ceny v bufetu?

No (smích), asi to je tak jako všude, kde se snaží prostě nějakým způsobem ještě nějak vymanit z těch lidí peníze, takže to si myslím je asi tak jako normální jak u všech těch...jako ale nemám jako potřebu si tam něco, já zas tímhle tím způsobem kupovat, je pravda, že člověk tam jednou za čas jde, ale to si skoro člověk nechá jako potom divadle si někde sednout a nějak si to užít. Ale je pravda, že někdy přijde člověk jako z práce nebo nemá čas, tak jako určitě je lepší se občerstvit, nebo když má žízeň, tak to určitě, ale ceny to je jako všude možné co se týče kultury, nebo i když jsou nějaké střediska, co se týče sportu, takže tam se také dělají větší ceny, takže to mi přijde no...nepřijde mi to normální, ale jako no blatně je to normální, ale tak nějak...

Takže ta formě ti přijde normální, ale ty ceny nejsou?

No, přesně tak. (smích)

A například setkáváš se i někdy s někým, když víš například, že jsou tam nějakí tvoji známí v divadle a teď je ta přestávka, setkáváš se s nimi přes přestávku, anebo jak využíváš ten svůj čas?

Určitě, když jsou tam nějakí známí, že se setkáváme, tak to určitě, když jako je tam velké množství lidí, takže se to nedá, ale určitě, popřípadě člověk až o té přestávce narazí na toho známého, každý v jinou dobu vchází do toho divadla, ať už nahoře nebo dole, no mám takový pocit, že se všichni setkávají u záchodů, takže (smích) to je takové nejlepší místo na setkávání.

A navštěvuješ někdy i divadelní klub?

No byla jsem tam jednou, ale to bylo jenom v rámci toho, že jsem pracovala v Městském a kámoška tam chtěla jen na chvilku zběhnout, ale to bylo spíš jen tak na otočku, takže prakticky ne, ale jenom jsem se tam mihla.

Takže tě to nějak?

Nejsem nějaký, jako říkám, nejsem nějaký jako maniak jako kdyby někdo do těch herců nebo něco, jako mě spíš potěší, když je třeba v Brně potkám jen tak na ulici, nebo jdu kolem Městského, takže že je potkám jako, tak to mi přijde, jako vidět je takhle v reálu, jakože to nějak neoddelit, že jsou prostě na svém poli jako to, takhle v reálu mi to přijde jako mnohem příjemnější. Že se pak otočím, že je vidím někde na ulici nebo prostě sedí na lavičce, že to jako člověku připadá, že je to fakt člověk obyčejný, že to není nic moc extra. Že se pak podle toho pak taky chová že, jako tak když je mezi sebou je to něco jiného, že si člověk může dovolit jako víc, hlavně co se týče těch mladých no (smích).

Vadí ti, když například přijde někdo do divadla nevhodně oblečený, anebo považuješ nějaký oblečení za nevhodný anebo?

No je pravda, že do divadla...no řeším si to vnitřně, neřeším to tím způsobem, že bych byla schopná ho vykázat nebo mu něco říct, to asi ne. Spíš se jakože pozastavím, jakože by se to mohlo trochu rozlišovat, jako nejde o to, jako jestli člověk musí být nějak jako moc to, ale třeba si myslím, že rifle nepatří třeba jako vůbec do divadla. Jednak to ani není pro toho člověka příjemné, protože ty rifle zas nejsou až tak moc extra příjemné a jednak mi to přijde, že je to dobré oddělit to divadlo, že tam člověk přijde, je to přece jen kultura, není jako normálně obyčejná činnost, jako pozastavím se nad tím, že by se mohli obléknout jinak, ale jakože bych to jako nějak moc hrotila, že bych se sepsala nějakou petici nebo tak něco nebo bych ho vykázala, tak to ne. Jako pozastavím se nad tím, že by se mohl trochu jinak obléknout (smích).

A například, když se ti kryje nějaká akce jiná s divadlem nějakého národního nebo až světového rázu, nebo nějaký koncert nebo něco takového, co by si upřednostnila?

Jako jestli bych upřednostnila ten koncert?

Anebo to divadlo.

A to světové by bylo, k čemu pasovalo?

Buď jakože akce, myslím rozměrem, jakože České republiky anebo dokonce až světové, že třeba přijde nějaká zahraniční kapela anebo nějaký sportovní zápas se zahraničním družstvem?

No koncert, kdyby to byl nějaký zpěvák nebo kapela, kterou mám třeba opravdu ráda a vím, že třeba často nejezdí jakože k nám, tak to bych asi upřednostnila víc, jelikož vím, že do toho divadla na tu jednu hru nebo na ten muzikál, že oni to opakují právě několikrát, že by se to dalo přesunout, že bych šla třeba buď za měsíc nebo prostě za týden, že vím, že ono se to hraje jako pravidelněji, a když by to bylo prostě se zpěvákem nebo s kapelou, nebo byl by to nějaký koncert, který se třeba koná jako jednou za rok nebo za několik let, takže to bych asi upřednostnila určitě.

Jak si říkala, že to divadlo anebo ten muzikál, tak zkus mi nějak...jestli to pro tebe něco znamená vybrat si, když jdeš do Městského, že jestli to nějak rozlišuješ, že jdeš na muzikál nebo na činohru, jestli máš něco vyhraněné, když jdeš do Městského divadla anebo prostě jen, že tam jdeš na něco?

No vyhraněné to má, hlavně proto, že jelikož jsem teďka jak jsem pracovala, tak jsem pracovala více na té hudební scéně, takže jsem si to tam...jakože se pracuje vlastně na činohře i na muzikálové

scéně, jakože se to tam nerozlišuje, že jsou tam třeba lidé nebo uvaděčky co jako kdyby jenom na hudební, to ne, to se tam vlastně míchá, ale většinou jsem si utvořila to zázemí na tom muzikálovém, jednak to tam poznám ten prostor, líbí se mi tam víc, jakože to celé a většinou když si chci oddechnout, tak jdu na ten muzikál. Ale byla jsem zase na komedii na „Dokonalé svatbě“ na činohře nebo jsem tam byla na „Betlému“, když to bylo a to bylo vlastně taky jakože příjemné, no třeba ten „Betlém“ tak jako více dalo by se říct zpívají, než jako hrajou na té činohře, ale bylo to pěkné, když pak vstupovali do toho publika, jakože šli po těch schodech, takže to bylo hodně zajímavé, takové interaktivní, že to člověka zaujalo, ale asi možná proto, že mám vztah k té hudební, takže bych asi spíš na ty muzikály. Většinou teďka jsou hodně zajímavé látky zpracované, třeba „Jméno růže“ od Umberta Eca, takže na to bych třeba klidně ráda zašla, i když je to muzikálové, ale nedokážu si to jako muzikál představit, takže (smích) třeba na to jsem hodně zvědavá.

Navštěvuješ ještě jiné kulturní instituce kromě divadla?

No sem tam zajdu do HaDivadla, ale teďkom je pravda, že moc toho času vzhledem ke škole není. Jinak jsem byla...Divadlo U stolu, tam pracovala moje kámoška, měla vlastně praxi, takže nám tam jako sehnala lístky, takže jsme tam šli, to se mi taky líbilo velmi. A v Janáčkově divadle, to jsem vystupovala (smích), takže to je takové, jakože jsem tam byla, ale jinak jsem nebyla...jako chystám se na operu a na balet, ale buď si to člověk jako finančně nemůže někdy dovolit že, prostě naše kartičky tam na to neplatí, nebo oni platí jenom, když vlastně jsou volná místa, což když si člověk vybere „Carmen“ nebo prostě něco takového, tak většinou nejsou, takže jako z finančního hlediska si to prostě tak nemůžeš dovolit prostě. Jako chtělo by to jednou za čas si myslím, že by to bylo vhodné, no ale jinak moc ne, protože toho času moc není. Sice se člověk na to vymlouvá, ale třeba jdu ráda si zajdu spíš na výstavu do Moravské galerie, protože vím, že si to můžu sama naplánovat, kolik času mi to zabere a můžu tam jít prostě kdykoli přes ten den, samozřejmě no pondělí, úterý ne, no ale (smích), jako je to něčím omezené, ale je to takové, že najednou se rozhodnu, že tam půjdu a prostě tam si pobudu během dne a třeba někdy večer člověk už je unavený a nemá prostě nějak chuť se ještě někde plazit, někde do divadla. Chtěl by si to jakože, užít, no ale, když je člověk tak zničený během toho dne, že by si to stejně neužil, takže radši volí třeba ty výstavy nebo prostě něco takového.

Takže ještě do galerie?

Ehm, do galerie hodně chodím no. To máme vlastně taky zadarmo lístky, takže. (smích)

Jasně.

Tak chudý studentský život, tak ono to trošku pak leze do peněz no.

A například chodíš někdy i do kina nebo na nějaké koncerty?

Na koncerty ano, to hodně chodím, u Flédy když jsou nějaké. Jinak v Rondu jsem byla taky, když jsem, to bylo ještě třeba na Stinga si jdunebo na Anastaciu, na tu jsem naučená, jakože chodit, když tady byli a do kina, to je většinou teďka ty filmy jakože staví a to, ale...člověku se nechce dávat ty peníze za to. Ale třeba jednou za čas, když se sebereme celá parta a je určitě nějaký film, tak se sebereme a že na to půjdeme, nebo když třeba je nějaký film, jenom, že bych si ho chtěl užít prostě na tom filmovém plátně, když jdu jako třeba když mám narozeniny, takže prostě jako... „Černá labuť“ jsem

prostě chtěla vidět v kině, i když bych to mohla mít stáhnuté, tak jsem to chtěla vidět jako, ale to už je fakt opravdu sem tam, úplně jenom na nějaké jako příležitosti.

Chuťovky?

Ehm, buď odměna třeba, nebo prostě teďka jak budou „Piráti z Karibiku“, tak to bych to si říkám jo, to chci vidět, nebo třeba ty filmy 3D, no ještě není možnost nějak jako, ještě by se to mohlo pořešit nějak s tím, že by to bylo v původním s titulky, ale nevím no, ale to spíš jenom takové chuťovky.

A například i nějaké sportovní akce nebo to nějak neřešíš?

Jako sportovní akce jako fotbal nebo něco takovýho?

No, cokoliv, prostě nějaký sport.

Co se týče sportu, tak to akorát chodím plavat, ale jakože bych sledovala fotbal nebo hokej, tak na to vůbec nejsem (smích). Ale jako ne, že bych nefandila českému týmu třeba tak, ale já většinou, když se na to koukám nebo jsem účastníkem, tak jim přináším smůlu, protože to vždycky prohrajou, takže já to dávám tímhle tím způsobem.

Podporuješ?

Ne, že bych nechtěla fandit, já fandím, ale vím, že by to prostě nebylo dobré. Takhle jsem doma chodila na hokej a vždycky prohrávali a jednou jsem nebyla a vyhráli, takže od té doby to mám tak nastavené.

A děláš si nějaký přehled dejme tomu měsíční nebo týdenní, co se kde děje? Ta výstava anebo to spíš bereš, jak ti to přijde na oči?

No správně bych, co se týče mého oboru měla velmi sledovat, co se týče kulturního dění v Brně, bohužel člověk je takový hyperaktivní, že zapomene dělat povinné věci a dělá nepovinné věci, ale většinou to tak jde, když člověk prochází kolem galerie, nebo když si člověk všimne plakátu, tak si to zafixuje, že něco takového je od určitého datumu do určitého datumu třeba v té Moravské galerii nebo prostě různé plakáty, že bude tahle ta výstava nebo prostě v Městském divadle, že se vidí někde nějaké reklamy že jsou, takže to člověk vstřebá a nebo mu někdo cosi řekne, že byl někde, takže dá na jeho doporučení a jde tam.

Že dáváš na doporučení?

Ne že bych jako sama jakože seděla a sledovala co se děje, ale jakože mnohdy spíš jak si všimnu nebo když někdo něco řekne, takže takové mezi no.

Já jsem ještě něco chtěla s tím, tys říkala něco, že dáš na ty doporučení a plus ještě, že si všímáš těch věcí a ještě něco jsem se chtěla zeptat a samozřejmě hned jsem to zapomněla. Takže nevádí, ale teď taková otázka trochu záludná. Dokážeš si představit, že bys odešla z divadla v polovičce představení nebo vůbec, že by si odešla před koncem? Jestli se ti to už stalo?

No je pravda, že jsem zažila představení, ve kterém lidé odcházeli uprostřed, ale samotné se mi to zdá docela nefér jako vůči těm hercům a spol., protože jednak ti herci nemůžou za to, že se vybrala tahle hra, oni nemůžou za to, že se lidem třeba nelíbí to zpracování, protože většinou není to o tom

třeba, může to být jakože zrovna ten herec tak ne, ale nestane se, že by všichni herci špatně hráli nebo to, že jim prostě...jsou špatně vybráni, ale zato třeba nemůžou, takže se mi to zdá docela nefér jako tímhle tím způsobem odcházet a vinit za všechno ty herce, protože oni jsou vlastně z toho...oni vlastně jsou na té scéně a vidí třeba jak lidé odchází nebo prostě jsou tam přímo přítomni, že to není jakože ten režisér třeba tam není a je někde, nebo o tom slyší, že odešli, že to necítí, že to sám nepozná, že mě to případně jako nefér jako odcházet. Když se mi něco nelíbí, tak jako jsem tam do konce, potom mě třeba mrzí, řeknu si, co se mi tam nelíbilo, většinou...nezažila jsem, že bych já chtěla odejít uprostřed, že by se mi něco úplně nelíbilo. Stávalo se mi jako něco, že bych jako k tomu měla jako výhrady, ale asi bych nikdy neodešla uprostřed nebo tak.

Že si to ani nedokážeš představit, že by tam něco takového nastalo, co by tě donutilo?

Ne, protože jako kdybych chtěla odejít uprostřed představení nebo jakože uprostřed, tak tím zase vyruším polovinu lidí, kteří prostě tam přišli a jim se to třeba líbí, takže to je taky jako vůči nim nefér, takže asi bych to neudělala. Kdyby mi možná bylo špatně tak ano, co se týče zdravotních způsobů, nebo jako kdybych hodně kašlala nebo se mi dělalo mdlo, tak to bych asi odešla, ale nebylo by to z té herecké...bylo by to ze zdravotních důvodů, tak to jo. Kdyby se to dalo vydržet do přestávky, tak bych samozřejmě odešla až o přestávce a kdyby se to nedalo vydržet, tak asi prostě bych odešla.

A kdyby se ti něco nelíbilo, k čemu bys měla výhrady, počkala bys do přestávky a odešla bys potom anebo i přes tu přestávku bys to dotrpěla ten konec?

Jestli bych opravdu trpěla u té hry, tak asi bych po přestávce odešla, ale jestli by to bylo jenom, že by se mi to nelíbilo, může to být způsobeno, že ta druhá půlka může být jako dobrá, ale kdyby mi jako opravdu v té první půli opravdu něco...nevím, nedokážu si představit, co by to muselo být teďka, a kdyby mě to asi opravdu šokovalo, nevím, jestli šokovalo, nevím, asi možná kdyby ta první polovina kdyby něco tam bylo něco takové, tak bych možná odešla, ale možná bych si počkala ještě na tu druhou polovinu, třeba jakoby to bylo lepší, no mě dokázali překvapit.

A říkáš jsi, že kromě MDB navštěvuješ i jiná divadla, mluvila jsi o HaDi, U stolu a to, a podle čeho si je vlastně vybíráš, proč? Je to způsobeno tím, že například MDB ti neposkytuje tu celou škálu anebo chceš si tak ještě sama něco najít, co ti tak vyhovuje?

No v HaDivadla a v Divadle U stolu mě strašně vyhovuje, že jak je to experimentální divadlo, tak je to takové uvolněné a hlavně mě to připadá, že jak je to jako menší ten prosto, že vlastně člověk má lepší kontakt s těmi prostě diváky a tím pádem mám pocit, že si to divák jako víc užije, že je jako člen celé té hry a i ten prostor, že je to takové stísněné, jako by to bylo na nějakém...jako všichni se tak jako najednou sešli nějak řádným způsobem třeba jako někde ve sklepě a tam si něco zahrajou, že je to takové jako kamarádké, že tam není takový ten šílený odstup jakože herec a divák, jako tam se to bourá, je to takové tím pádem takové příjemnější. Ale je pravda, že zase v tom Městském, tam se zase můžou vyřadit na té scénografii a je to takové jako boom obrovské, ale většinou někdy člověk si chce užít jenom takové to malinké bez toho prostředí, bez té reklamy takové nějaké velké a jít na tu kulturu, než jít prostě na nějaké vyobrazení takové jako reklamní boom no takže.

A myslíš, že v Městském se zaměřují hlavně na ten boom a že stavějí na tom?

Povětšinou se mi to zdá, že ano, že jako tam je to hlavně o tom, najít prostě něco aby člověk hned viděl...vidím to třeba na té „Mary Poppins“, to se začaly prodávat dokonce i dárkové předměty, což je

prostě, než jako na jiné představení, jakože prostě nedělalo, jako sice je to pěkně, že jako budou chtít prostě mít nějaký dáreček, a že jsou ty věci až prakticky z USA, že stojí úplně jako nějaké malinké věci prostě pětistovku, že jsou to nehorázné peníze, a i přes to, že se to prodalo, ale je to takové jako, no připadá mi to prostě takové velké a boom takové jako, že to někdy jako kazí tu pověst těch hercům a spol., že jakože, co se týče těch námětů, ne jako co si oni, co jako dokážou, jsou výborní, jako já je obdivuju, když jsem porovnávala pražské muzikály a brněnské muzikály, tak brněnské muzikály jako prostě se mi strašně líbí a je to fajn, jak to herci dokážou zahrát, no prostě co se týče námětu a spol., jak oni si to nevybírají, ale vybírá to někdo shora, že to někdy může kazit tu pověst takovou, že jsou právě do takového cpání. Tak jako vybíraj si sami, jestli tam třeba budou nebo ne, ale někdy mi to připadá jako, že jim to trošku pokazí tu reputaci no.

A vzpomeneš si třeba za poslední týden nebo za měsíc, jak chceš tu dobu, na čem jsi byla? To je jedno, jestli v divadle nebo na nějaké výstavě nebo jen tak?

Já jsem byla v Moravské galerii před dvěma týdnama, tam je Viktor Kolář, a teď přesně je tam fotografie z Ostravska, on tam má jako fotografie, on je vlastně rodák z Ostravska, takže tam jako k mému kraji, takže jsem v Brně navštívila trošku svůj kraj, takže to jsem byla naposledy, to se mi hodně líbily ty fotky, i když koncepce trošku zaostávala, že mezi fotografiema byly docela nepochopitelný i obrazy, a jako obraz najednou vyskytl se, nevím z jakého důvodu, nevím jestli měl co dočinění s tématem, to jsem jakože neobjevila, ale jako fotografie se mi líbily, byly jako uspořádaný. Právě to bylo v Moravské galerii, teď nevím, jak se to jmenuje, ten na Moraváku, blízko Moraváku, ne Dietrichsteinskej, nevím, čím to je...no blízko Moraváku prostě, takže tam jsem byla, to bylo naposledy, co jsem byla na něčem. Jako byla muzejní noc, tak jsem byla na Špilasu akorát, protože jsem to nevyužila, protože vím, že ty galerie mám zadarmo, a vím, že tam bude hafo lidí, takže tam prostě nepůjdu, takže jsem si zašla jenom na ten Špilas, protože vím, že do Moravské galerie můžu jít zadarmo tak jako tak a radši si tam půjdu prostě v době někdy přes týden, kdy tam bude málo lidí a užiju si to, než prostě skupinka lidí a člověk si to vůbec neužije takže.

Jasně, a už jen takové formální věci, tě poprosím rok narození?

1988.

A bydliště, jestli jsi z Brna či mimo Brno?

Nejsem z Brna, jsem až od Ostravska.

Pamatuješ si, kdy jsi byla poprvé v divadle? Kolik jsi měla roků?

Jako malinká, když jsem byla, no to si pamatuju jako, vím, že jsme ze školy chodili ještě ze základky, to si vzpomínám, ale kolik mi bylo nebo v kolikáté třídě nevím, ale vím, že někdy na základce ještě, že jsme jeli určitě do nějakého divadla.

Jako myslíš ten první stupeň nebo druhý?

Druhý stupeň.

A poslední, jestli je pro tebe divadlo finančně nákladná záležitost? Ale tak to?

V mém případě, když mám do Městského divadla lístky zadarmo nebo po známosti, že si to můžu sehnat, tak není finančně nákladná.

Tak to je všechno, děkuji.

Nemáš zač.